

ROBYN
CARR
Een nieuwe droom

Vertaling Harriët Vierdag

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® ten behoeve van verantwoord bosbeheer.

Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2016 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *The Life She Wants*
Vertaling: Harriët Vierdag
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI books, GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0365 8
ISBN 978 94 027 5844 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk juli 2019

Originele uitgave verschenen bij Harlequin Enterprises Limited, Toronto, Canada

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met Harlequin Books SA
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Hoofdstuk één

Het zijn uiteindelijk de kleine dingen waar je kapot aan gaat. Dat had Emma Shay de laatste tijd vaak bedacht. Ze was sterk geweest toen alles haar was afgenomen, toen ze min of meer gevangenzat in een motel aan de kust van Jersey, toen haar echtgenoot werd begraven, toen de media sappige verhalen opdisten over bedrog en diefstal, en impliceerden dat zij niet alleen alles had geweten van Richards misdaden, maar hem er ook nog bij had geholpen. Sterk. Dat was ze geweest. Maar nu, nu de hiel van een van haar beste pumps afbrak en ze voor de rechtbank van de trap viel, barstte ze in tranen uit. De foto werd overal gepubliceerd, zelfs in het tijdschrift *People*.

Toen haar werd gevraagd niet meer naar haar yogales te komen, dacht ze dat ze dood zou gaan van schaamte en huilde ze zichzelf in slaap. Niemand had haar ooit verteld dat de laatste druppel ook gewoon maar een druppel was.

Alles uit haar appartement in Manhattan en uit de vakantievilla was geveild. Ze had wat praktische zaken ingepakt en overgebleven kledingstukken gedoneerd aan een opvanghuis. Uiteraard was alles wat ook maar enige waarde had – kunstwerken, kristallen voorwerpen, duur servies, zilver, sieraden – meteen in beslag genomen, zelfs de spullen waarvan ze kon bewijzen dat ze niks met Richard te maken hadden, inclusief huwelijkscadeaus van vrienden.

Haar designkleding was weg. Haar trouwjurk van Vera Wang. Een paar goede lakens, handdoeken, keukengerei, een paar glazen, placemats, servetten... dat soort spulletjes mocht ze houden. Ze had nog een doos met foto's, de meeste van voor ze met Richard trouwde. Ze propte alles in haar Prius. Want de Jaguar was natuurlijk ook weg.

Ze hadden haar een schikking aangeboden omdat niet bewezen kon worden dat ze iets met de Ponzifraude van Richard te maken had. Dat viel ook niet te bewijzen, want ze was onschuldig. Ze had niet tegen hem getuigd – niet omdat ze hem niet wilde afvallen of omdat ze dat officieel niet hoefde te doen, maar omdat ze niets te vertellen had, niets waarmee een deal gesloten zou kunnen worden.

Het feit dat ze elke dag naar de rechtbank was gegaan had niets te maken gehad met steun voor Richard. Het was voor haar de beste manier geweest om te ontdekken van welke misdaden hij werd beschuldigd.

Toen ze met hem trouwde, had ze negenduizend dollar bezeten. Nu was ze weduwe, en had ze weer negenduizend dollar. Het was haar buffer, alleen te gebruiken bij noodgevallen.

Ze vertrok voor een reis dwars door het land, van New York naar Sonoma County, de plek waar ze was opgegroeid.

Ze had er lang over nagedacht, zelfs al in de maanden voor Richards dood. Ze had de schikking kunnen aannemen en naar de Caraïben kunnen verdwijnen. Of misschien naar Europa; Zwitserland had haar altijd aangetrokken. Misschien had ze haar haar kunnen verven, een andere naam kunnen aannemen, over haar verleden kunnen liegen... maar uiteindelijk zouden mensen er toch achter komen, en wat dan? Weer op de vlucht slaan?

Dus in plaats daarvan zag ze af van de schikking, en gaf ze op wat ze had mogen houden. Ze wilde niets met Richards besmette geld te maken hebben. Hoewel zij niemand had bedrogen, maakte haar geweten het onmogelijk om ook maar een cent aan te nemen.

Ze kende nog een paar mensen in Santa Rosa, mensen met wie ze contact was blijven houden. Ze kende het gebied goed. Familie had ze er niet echt meer – haar stiefmoeder, Rosemary, was naar Palm

Springs verhuisd met haar derde echtgenoot. Haar stiefzus, Anna, en haar halfzus, Lauren, woonden als het goed was nog in hun oude huis. Ze hadden Emma allemaal de rug toegekeerd toen Richard was beschuldigd.

De laatste keer dat ze haar stiefmoeder had gesproken, was pal voor Richards dood geweest, toen alles was misgegaan. Emma zat toen ondergedoken omdat ze werd bedreigd door Richards slachtoffers – zij waren ervan overtuigd dat Emma geld van ze had. Haar stiefmoeder had gezegd: ‘Je betaalt een hoge prijs voor je hebzucht!’

‘Rosemary, ik heb niks gedaan,’ had Emma haar helpen herinneren.

En toen had Rosemary gezegd wat iedereen dacht. ‘Ja, dat zeg jij.’

Ach, Rosemary had haar nooit zien zitten. Maar Emma hoopte dat dat met de mensen die ze in Sonoma County kende anders zou zijn. Ze was er opgegroeid, had er op een katholieke lagere school gezeten en de middelbare school afgemaakt. Het leek haar niet waarschijnlijk dat de klanten – nu slachtoffers – van Richards investeringsbank uit de kleine plaatsjes in Sonoma County zouden komen.

Haar beste (en misschien wel enige) vriend, Lyle Dressler, had een klein, gemeubileerd bungalowtje voor haar gevonden in Sebastopol. Lyle en zijn vriend woonden daar ook, dus ze had in ieder geval iemand om op terug te vallen.

Emma was nu vierendertig, en ze was negen jaar met Richard getrouwd geweest. Hij was een knappe, succesvolle vijfenveertigjarige man geweest toen ze trouwden. Op haar vijfentwintigste had hij haar totaal overdonderd. Hij was dan wel twintig jaar ouder dan zij, maar dat was natuurlijk niet oud – hij was fit, briljant, rijk en machtig. En hij werd beschouwd als een van de begeerlijkste vrijgezellen van New York.

Rosemary en haar zussen hadden hem bijzonder graag gemogen, ze deden niets liever dan afreizen naar New York en feestjes bezoeken waar Richard hen tegenspuiterend voor uitnodigde. Maar ze hadden Emma op geen enkele manier gesteund toen het allemaal misging.

Hun huwelijk was in de jaren voor het onderzoek en de aanklacht niet geweldig geweest, maar ook niet heel slecht. Haar klachten waren dezelfde als die van iedereen die ze kende: hij had het te druk, zijn werk nam hem volledig in beslag, ze brachten niet eens echt tijd met elkaar door wanneer ze samen reisden. De vrienden die ze via haar werk in New York had gemaakt verdwenen van het toneel toen ze gesetteld was als miljonairsvrouw. Maar ze had zich ook nooit echt thuis gevoeld bij de elite, dus ze was eenzaam geweest. Het leek alsof er altijd mensen in de buurt waren en zij altijd bezig was, met comités, sporten, design, mensen ontvangen – alles om maar onmisbaar te zijn voor Richard. Want hij was alles geweest wat ze had. Het was dan ook een grote schok geweest om te ontdekken dat hij in feite een vreemde voor haar was.

Nog voor ze vijf jaar getrouwd waren, was het onderzoek begonnen. Voor ze zeven jaar getrouwd waren, was Richard aangeklaagd en was er beslag gelegd op hun bezittingen. Hun achtste trouwdag bracht ze in de rechtbank door.

Richards advocaten hadden het onheil lang kunnen afhouden, maar uiteindelijk kwam het toch tot een rechtszaak – een rechtszaak als een circus, wat haar betreft – en zij had de rol van de goede vrouw gespeeld, die vol vertrouwen was en haar rug recht hield.

Richards moeder en zus waren niet naar de rechtbank gekomen en hadden alle interviews geweigerd. Ze had altijd aangenomen dat ze haar niet goed genoeg voor hem vonden, maar na de rechtszaak had ze haar mening herzien. Ze hadden alles over hem geweten – geweten dat hij een donkere kant had, en leeg was vanbinnen.

Hij had er nooit met haar over gepraat, in ieder geval niet tot het bittere eind daar was. Als ze hem naar het onderzoek vroeg, beweerde hij dat ze hem wilden pakken, dat het leven hard was maar hij nog harder, dat ze nooit iets zouden kunnen bewijzen. Aan het einde waren er een paar korte, onaangename maar verhelderende uitwisselingen geweest:

Hoe kon je?

Hoe had ik het níét kunnen doen?

Waarom ben je zo hebzuchtig?

Ik, hebzuchtig? En zij dan? Zij hoeven zich niet te verantwoorden. Ze wilden dat ik alles deed voor meer geld. Ze wilden dat ik van stro goud zou maken, al moest ik liegen, stelen en bedriegen! En ze wilden allemaal geld zien voor het misging!

De FBI had alles gemakkelijk kunnen bewijzen. Werknemers kregen deals aangeboden en getuigden tegen hem. Stapels papieren bewezen fraude, diefstal, witwassen... De lijst was lang. En toen het einde in zicht was, toen hij had proberen te ontsnappen en was teruggebracht door een stel federale agenten, toen zijn overzeese bankrekeningen waren ontdekt en leeggehaald, toen er een lange gevangenisstraf dreigde en hij geen geheime geldvoorradjes meer had... toen had hij zelfmoord gepleegd.

Uiteraard had niemand geloofd dat Emma er niets van wist. Blijkbaar dachten mensen dat hij na het werk zijn vuile was buiten hing onder het genot van een drankje. Maar dat had hij nooit gedaan.

De Richard die zij kende was een bedrieger geweest, een kameleon. Hij kon zo charmant zijn, zo toegewijd. Maar hij had altijd een dubbele agenda en had altijd méér gewild. *Waarom zou ik niet met je trouwen? Je was een uitstekende investering. Perfect voor deze rol! Het is bekend dat mensen een getrouwde man meer vertrouwen dan een ongetrouwde man.*

Hij was een narcist geweest, een manipulator, leugenaar en dief.

Hij was er zo goed in geweest dat mensen bijna vereerd waren als hij hen manipuleerde en bedroog. Hij leek op Richard Gere, was zo slim als Steve Jobs en had de ethiek van Bernie Madoff. Goddank was hij niet zo succesvol als Bernie. Richard was niet verder gekomen dan honderd miljoen dollar.

Wat had ze wel geweten? Ze wist dat hij gesloten was, hij praatte nooit over zijn werk – zij had gedacht dat dat normaal was voor een machtige man. Hij legde heel gemakkelijk contact, zowel in sociale als professionele situaties, maar toen hij haar eenmaal veroverd had, vertelde hij haar nooit meer verhalen over zijn jeugd, zijn familie, zijn studietijd of zijn beginperiode op Wall Street. Ze wist dat hij niet veel oude vrienden had, maar wel veel contacten via zijn werk. Nooit ontmoette ze studievrienden of oud-collega's.

Wel vroeg hij haar altijd hoe haar dag was geweest. Hij vroeg haar naar haar plannen, haar projecten, wat ze deed, met wie ze gepraat had, wat er speelde... Tenminste, dat deed hij als hij thuis was – hij was vaak op reis, of werkte tot laat. En wat Richard onderscheidde van de gemiddelde, niet zo succesvolle bedrieger: hij kon goed luisteren. Mensen (ook zij) dachten dat hij iets over zichzelf verteld had als hij eigenlijk geen woord had gezegd. Maar hij luisterde naar hen. Vol aandacht. En ze waren dolblij met zijn aandacht.

Negen jaar huwelijk, waarvan er een paar redelijk waren geweest, en minstens vijf een nachtmerrie. En nu vroeg ze zich af wanneer de nachtmerrie voorbij zou zijn.

Emma reed meteen door naar Lyles bloemenzaak. De zaak heette Hello, Gorgeous, uiteraard naar het lied van Barbara Streisand.

Tijdens alle ellende was Lyle geweldig voor haar geweest. Hij had niet vaak naar New York kunnen komen vanwege de lange en dure reis. Bovendien was zijn partner, Ethan, nooit erg dol geweest op Emma. Niet dat hij haar echt kende.

Lyle was een paar keer overgekomen, en had in de zwaarste tijden bijna dagelijks gebeld. Ze begreep het wel, van Ethan. Maar Lyle en zij waren al jaren bevriend geweest voordat Ethan in zijn leven was gekomen. Waarom wist ze niet, maar Ethan mocht haar nou eenmaal niet. Emma vermoedde dat hij gewoon een beetje jaloers was, alsof zij Lyle hetero zou maken of zo. En dus waren ze altijd een beetje koel naar elkaar geweest – tot het debacle met Richard, want nu was Ethans houding ijskoud.

Maar, en dit was een belangrijke ‘maar’, als hij te lang doorging over zijn afkeer van Emma zou hij Lyle verliezen. En hij mocht dan vals zijn, hij was niet dom.

Emma stond voor de winkel en haalde diep adem voor ze naar binnen liep. Wie stond er achter de balie? Ethan natuurlijk!

‘Hoi, Emma, daar ben je dan,’ zei hij in een poging om aardig te zijn.

‘Ja, dank je,’ zei ze voorzichtig.

‘Zware reis?’ vroeg hij.

‘Op alle mogelijke manieren,’ zei ze.

‘Maar je hebt het gehaald,’ zei Lyle, terwijl hij van achter kwam aanlopen om haar te omhelzen. ‘Wil je een kop koffie of iets anders gaan drinken voor we naar Penny’s huis gaan?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik sta geparkeerd op het enige plekje dat nog vrij was. En ik wil maar gaan, ik heb nog heel veel te doen.’

‘Tuurlijk,’ zei hij. Hij wendde zich tot Ethan. ‘Ik ga Em helpen en dan meteen even bij Penny langs. Ik eet waarschijnlijk een hapje met ze mee, maar ik ben niet laat thuis.’

Ethan stak zijn neus in de lucht en snoof, maar zijn antwoord was aardig. ‘Dan ga ik, denk ik, even langs bij Nora en Ed. Dit lijkt me een prima avond om weer eens oom te zijn.’

‘Leuk, geef ze een zoen van me.’

Met een hand op haar arm leidde Lyle haar de winkel uit. ‘Mijn auto staat hier, ik rijd je wel naar jouw auto.’

‘Alsjeblieft niet,’ zei ze lachend. ‘Mijn billen doen zo’n pijn dat ik het verschrikkelijk vind dat ik weer de auto in moet. Ik ga lekker lopen, het is niet zo ver. En ik heb een koelbox met iets te drinken voor ons. Weet je, ik wil niet...’ Ze gebaarde met haar hoofd in de richting van de winkel. ‘Ik wil geen spanningen veroorzaken. Als je me naar het huis kunt brengen en me aan je vriendin kunt voorstellen, red ik het verder wel.’

‘Maak je geen zorgen, Emma. Ik heb een paar dagen geleden al tegen Ethan gezegd dat ik je een handje zou helpen als je eenmaal hier was.’ Hij lachte. ‘Hij was er heel volwassen onder. En het is toch hoog tijd dat hij weer eens bij zijn zus langsgaat. Ze woont vlakbij, maar hij gaat er veel te weinig heen. Volgens mij ben ik er vaker, we hebben een schattig nichtje. Hij kan daar lekker heen gaan en klagen over hoe koppig ik ben. Bovendien wil ik zeker weten dat het goed met je gaat.’

Ze keek hem dankbaar aan. ‘Misschien gaat het wel nooit meer helemaal goed met me,’ zei ze. ‘Maar alles wat ik nu wil, is een beetje rust en anonimiteit.’

‘Heb je iets van Rosemary gehoord?’ vroeg hij.

‘Ik ben zo aardig geweest om haar te laten weten dat ik naar een kleine bungalow in Sebastopol ging verhuizen, en ik heb gezegd dat ze me via jou kan bereiken. Ik vertrouw haar niet genoeg om haar mijn nieuwe nummer te geven, ik wed dat ze het aan de media zou verkopen. Ik neem aan dat jij ook niets hebt gehoord?’

Hij schudde zijn hoofd, wat geen verrassing was. Rosemary was graag in de buurt geweest toen ze had gedacht dat Richard rijk en machtig was, maar nadat hij van zijn voetstuk was gevallen, deed ze alsof ze hem niet kende. ‘We hebben het niet goedge maakt, ze heeft ons niet bepaald gesteund.’

‘Je zussen zouden je nu moeten helpen,’ zei hij.

Die hadden haar nog nooit geholpen. ‘We zijn nooit zo’n familie geweest,’ zei ze. Eigenlijk waren ze helemaal geen familie.

‘Ik ken dat wel,’ zei Lyle.

Emma wist dat Lyle een moeizame relatie met zijn vader had, maar dat zijn moeder dol op hem was. Ze kneep even in zijn bovenarm. ‘Nou, je hebt nu mijn leven gered. Zonder het huis dat jij hebt gevonden zou ik verloren zijn.’

‘Het heeft mij gevonden. Penny is al wat ouder, maar gebruik dat woord niet als ze in de buurt is. Ze is wat wij vijf noemen. Bijna tachtig, maar ze loopt elke dag nog vier kilometer. Daarbij tuiniert ze en tennist ze af en toe. Maar als je zo oud wordt, raakt je geld ook bijna op.’

‘Ze weet alles?’ vroeg Emma.

Hij knikte. ‘Zoals je had aangegeven. Ze zei: “We zijn allemaal weleens met de verkeerde in zee gegaan. Arme meid.” Dit huisje is een soort gastenverblijf, een *casita*. Haar eigen huis is trouwens niet heel veel groter. Wees gewaarschuwd, het is best klein. Ze heeft niet iemand nodig die voor haar zorgt, dus dat hoef je niet te doen. Maar een beetje huur zal zeker helpen.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik weet niet of je ooit in zoiets simpels hebt gewoond, Em. Het is oud, vochtig, klein en niet bepaald fraai.’

‘En je hebt geen idee hoezeer ik me erop verheug.’

Het gastenverblijf was een verbouwde, vrijstaande garage, met een groot raam aan de kant waar voorheen de deuren hadden gezeten. Het raam keek uit op een leuk straatje met aan weerszijden bomen. Het was een klein bungalowtje met twee kamers, een badkamer en een zeer bescheiden keuken. Een terras scheidde het gastenverblijf van het huis van Penelope Pennington.

‘Uiteraard mag je het terras altijd gebruiken,’ verzekerde Penny

Emma. ‘En als je ooit serieus wilt koken, ben je welkom in mijn keuken.’

Het was een prima regeling. Penny had de oprijlaan jaren eerder laten weghalen, en nu waren er een carport en twee grasveldjes met struikjes, bomen en bloemen. Vanaf het terras liep je rechts naar Emma’s huisje en links naar dat van Penny. Een hoog, wit hek met een poort stond om het terrein heen.

Het duurde minder dan een halfuur om Emma’s auto leeg te halen. Er stonden niet veel meubels in de bungalow – een bed en een bureau, een kleine tafel met twee stoelen, wat lampen, een kleine bank en twee gemakkelijke stoelen. Ze had haar eigen beddengoed en servies. En ze vond het huisje schattig en gezellig. Alles moest nog worden uitgepakt, maar dat kon haar niet schelen.

Lyle ging eten voor hen halen en kwam terug met een grote Griekse salade, hummus, brood en een fles wijn. Ze aten bij Penny aan haar kleine eettafel, en Emma was meteen dol op haar.

Uiteindelijk zaten Lyle en Emma in haar huisje, met een laatste glas wijn. Zij zat in een ietwat muf ruikende, gebloemde, grote stoel, haar voeten op een voetenbankje dat er niet bij paste. Lyle ontspande zich op de bank, zijn voeten op de koffietafel.

‘Dit huis moet wel wat opgeknapt en opgepoetst worden,’ constateerde hij.

‘Ik ben er nu al gek op,’ zei ze. ‘In deze stoel ga ik voortaan lekker zitten lezen.’

‘Hoe kun je lezen met al die schreeuwerige bloemen om je heen?’
Ze lachte.

‘En heb je al bedacht wat voor werk je zou willen doen?’

‘Nou,’ begon ze, een slokje van haar wijn nemend, ‘ik ben aan het overwegen om zo’n persoonlijke coach te worden. Wat denk je?’

‘Je kunt mensen in ieder geval door je eigen ervaringen vertellen hoe ze het niet moeten aanpakken,’ zei hij.

‘Ik kan eerlijk zeggen dat ik me in jaren niet zo ontspannen heb gevoeld,’ zei ze.

Lyle was even stil. ‘Emmie, ik weet niet hoe het hier voor je zal worden. Het is een rustig stadje, maar ook hier wordt er geroddeld en kunnen mensen onaangenaam zijn. Begrijp je wat ik bedoel?’

‘Ik ben hier opgegroeid, weet je nog?’ zei ze. ‘Waar ik ook heen ga, het zal me achtervolgen. Maar ik ben nooit aangeklaagd, en geloof me, ze hebben lang en intensief gezocht naar een vergrijp.’

‘Ik wil gewoon dat je voorbereid bent, voor het geval dat.’

‘Voor het geval mensen rotopmerkingen maken of lachen wanneer ik langsloop? Daarom ben ik hierheen gekomen, in plaats van naar een nieuwe plek te verhuizen en een andere identiteit aan te nemen. Want iedereen komt er uiteindelijk toch achter. Leugens houden geen stand – Richard was daar het bewijs van. Ik moet er maar doorheen. Ik was getrouwd met Richard Compton, de beruchte handelaar en dief. Ik kan dat nooit ongedaan maken. En ik heb er niet lang over hoeven nadenken, ik kan helemaal niet tegen de stress van iets geheim te moeten houden. Ik zou mijn naam kunnen veranderen, mijn haar kunnen verven en – als ik geld had – mijn neus kunnen laten verbouwen, maar uiteindelijk weet iedereen toch dat ik het ben. Het heeft geen zin, Lyle. Zoek me maar op op Google, dan weet je genoeg.’

‘Onder Emma Shay?’

‘En Emma Shay Compton, Emma Compton, Emma Catherine Shay...’

‘Grote hemel,’ kreunde hij. ‘Ik hoop dat het snel overwaait.’

‘Het is allemaal openbaar. Iedereen die nieuwsgierig is, kan het allemaal lezen. Er zijn zelfs een paar boeken verschenen, maar daar staat een hoop onzin in.’

‘Hoe heeft hij het gedaan, Em?’

Ze wist wat hij bedoelde: Richards zelfmoord. Ze haalde diep

adem. Ze was verrast dat hij het niet had opgezocht – het was overal te vinden geweest. Net als Richards hersenen.

‘Nadat hij had geprobeerd weg te komen met het privévliegtuig van een collega en een vals paspoort, hebben ze hem teruggebracht naar de gevangenis en kon hij niet meer op borgtocht vrijgelaten worden. De advocaten kregen het wel voor elkaar dat hij met een enkelband naar huis kon, maar hij mocht het huis niet uit. Nadat hij schuldig was bevonden, probeerde hij een lagere straf te krijgen door zijn geheime rekeningen op te geven. Maar hij moest toch voor een lange tijd naar de gevangenis. Hij opende een geheime kluis, die achter de boekenkast in zijn kantoor thuis bleek te zitten, haalde er een geladen Glock uit en schoot zichzelf dood. Door zijn hoofd.’

Lyle schudde zijn hoofd. ‘Hij wilde niet naar de gevangenis.’

‘Ik denk dat er meer speelde. Natuurlijk was de gevangenis een schrikbeeld, maar dat is niet waarom hij het heeft gedaan. Er was geen geld meer over. Er waren geen geheime rekeningen meer. Het was echt voorbij. Hij zou vijftig jaar in de gevangenis worden opgesloten en zelfs als hij eerder vrij zou komen of zou kunnen ontsnappen, was er niks meer waarmee hij naar Aruba of een ander afgelegen eiland zou kunnen komen.’ Ze zuchtte. ‘Dat was echt het belangrijkste voor hem. De rijkdom.’

‘Het verbaast me dat de politie niets wist over die kluis en het wapen,’ zei Lyle. ‘Heb je niet ooit verteld dat ze jullie huis doorzocht hadden?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Ik weet niet of ze het überhaupt gezien hebben, ze waren daar niet naar op zoek. Ze hebben zijn computers en heel veel mappen in beslag genomen, zowel op zijn werk als thuis, en al zijn elektronica, maar ze hadden geen huiszoekingsbevel voor wapens en drugs. Ik wist ook niet dat er een wapen was.’

‘Heeft hij ook maar iets gedaan om jou te beschermen?’

Ze schudde alleen maar met haar hoofd.

‘En nadat hij was begraven?’

‘Het duurde nog een paar weken voor alles weg was en de papieren van de veiling en de verkoop van het huis rond waren. Ik heb de deur van zijn kantoor op slot gedaan en op een matras in de keuken geslapen. Dat was de veiligste plek. Agenten hielden het appartement in de gaten, en er was een portier.’ Ze trok een gezicht. ‘Het was afschuwelijk.’

‘Ik zeg het nog één keer, Emmie, en dan laten we het achter ons. Ik vind het zo vreselijk voor je.’

‘Dank je,’ zei ze zacht. ‘Luister, jij moet naar huis. En zeg tegen Ethan dat ik het waardeer dat hij zo aardig was. Laat hem weten dat ik niet van plan ben jullie vaak lastig te vallen, ik weet inmiddels dat ik heel goed alleen kan zijn. Het is heel fijn om bij je in de buurt te zijn, maar je hoeft niet bang te zijn dat je ontwortelde vriendin hulpbehoevend en een inbreuk op jullie leven zal zijn. Ik word niet het vijfde wiel aan de wagen.’

‘We zijn wel gewend aan vijfde wielen. Maak je dus maar geen zorgen en bel gewoon als je daar zin in hebt.’

‘Je bent zo geweldig geweest. Jij bent een betere vriend voor mij dan ik voor jou,’ zei ze.

‘Niet waar. Er waren tijden dat jij een helpende hand –’

‘Sst,’ zei ze.

Voor alle ellende begon, had ze een enorm huishoudbudget gehad. Ze had het een beetje zuinig aan gedaan, waardoor ze een fijn bedrag had overgehouden. Het was haar geld geweest, en ze had een deel ervan gebruikt om te helpen bij het opzetten van Hello, Gorgeous. Het was het beste als niemand dat wist. Lyle was ondervraagd over hun relatie, misschien was er zelfs onderzoek naar hem gedaan, maar hij was nooit verdacht geweest. Ze hadden het er verder niet

over, en Emma wist vrijwel zeker dat zelfs Ethan de details niet kende.

‘Laat ik het erbij houden dat ik blij ben dat je er bent,’ zei Lyle. ‘Ik heb je gemist. En nu zijn er nog een paar dingen die ik je moet vertellen. Mensen hebben naar je gevraagd, wat te verwachten was. Maar een paar oude vrienden hebben dat de laatste tijd vaker gedaan. Ze vroegen zich af wat je nu ging doen. Riley was laatst in de winkel en vroeg of alles goed met je was. Ze weet dat we altijd contact hebben gehouden, net zoals jij weet dat ik nog met haar omga. Waar het jullie twee betrof heb ik altijd tegen de een mijn mond gehouden over de ander, maar ze wilde weten of je iets nodig had.’

‘Schuldgevoel,’ zei Emma.

‘Wacht nou maar af, Emma. Zij zou weleens een van de weinige mensen kunnen zijn die enigszins begrijpen wat je doormaakt. Ik weet dat je geen medelijden voor haar kunt opbrengen, maar nadat jij was vertrokken heeft ze haar leven helemaal opnieuw moeten opbouwen. En Jock belde. Hij is gescheiden en woont in Santa Rosa. Hij vroeg zich af of er een kans was dat je deze kant op zou komen zodra alles achter de rug was. En dat je het moet laten weten als je iets nodig hebt...’

‘Meen je dat nou?’ vroeg ze.

‘Ja, echt. Ik ben niet zijn grootste fan, maar hij bood zijn hulp aan.’

Ze zei niets. Natuurlijk had ze geweten dat ze beiden hier woonden, Riley en Jock. Ooit, toen ze nog jong waren geweest, haar beste vriendin en haar vriendje. Ze was, nadat ze lang geleden vertrokken was, nog weleens terug geweest voor korte bezoeken, maar toen had ze hen niet gezien. Uiteraard had ze wel geweten dat ze in de buurt waren. En toen ze had besloten voorgoed terug te keren, had ze geweten dat er een kans was dat ze een van tweeën of allebei tegen het lijf zou lopen.

‘Misschien moet je ook die gebeurtenissen maar eens achter je laten, Emma,’ zei Lyle.

‘Dat heb ik al gedaan,’ zei ze. ‘Ik heb heel veel achter me gelaten. En ik ga nooit meer terug.’